

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ ΙΔ'

ΣΑΒΒΑΤΟΝ 25 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1936

ΔΡΙΘ. 4

Η ΑΠΟΣΤΟΛΗ ΤΗΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ

Ἐπὶ τῇ ἀναλήψει τῆς κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο προεδρείας τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν ὁ νέος αὐτῆς πρόεδρος καθηγητῆς τῆς Φιλοσοφίας ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ κ. Θεόφιλος Βορέας εἶπε λόγους βαρυσημάντους περὶ τῆς ἀποστολῆς τῆς Ἀκαδημίας, ἐκφράζων πάντως τὸ ἐν αὐτῇ δεσπύζον ἀκαδημαϊκὸν πνεῦμα καὶ διατυπῶν τὴν ἀκαδημαϊκὴν δεοντολογίαν ὡς ἀπεκδέχεται αὐτὴν ἡ ἑλληνικὴ ψυχὴ. Οὕτω, ὡς κύριον ἔργον καὶ θεμελιώδη προορισμὸν τοῦ σπουδαίου τούτου πνευματικοῦ θεσμοῦ ἔταξε τὴν ἐξύψωσιν τῆς ἠθικῆς συνειδήσεως, τὴν τόνωσιν καὶ ἀνάδειξιν τῶν ἠθικῶν ἀξιών καὶ τὴν διὰ τούτου τοῦ τρόπου προαγωγὴν καὶ ἀσφάλισιν τῆς ἠθικῆς τελειώσεως.

Καὶ ἄλλα βεβαίως καθιδρύματα καὶ θεσμοὶ ἔχουν ἔργον τῶν τῆν ἠθικὴν καὶ πνευματικὴν τοῦ λαοῦ προκοπὴν, ὡς εἶνε, φέρ' εἰπεῖν, ἡ πολιτεία, ἡ οἰκογένεια, ὁ τύπος, μάλιστα δὲ πάντων ἡ ἐκκλησία, ἡ «ἀγρυπνος τῆς ἠθικῆς ἰέρεια» πάντων τούτων καὶ εἴ τινων ἄλλων κοινωφελῶν θεσμῶν καθήκον εἶνε ἡ πάση δυνάμει ἄρσις τῆς ἐπιπολαζούσης εἰς τὰ ἄτομα καὶ τὴν κοινωνίαν κακίας καὶ οἰαςδήτινος πνευματικῆς καὶ ἠθικῆς πλημμελείας καὶ ἡ ἀναγωγὴ τῶν ψυχῶν «εἰς τὰ καλά, τὰ ὑψηλὰ καὶ τὰ αἰώνια». Ἡ Ἀκαδημία ὁμως ἀποτελεῖ καθίδρυμα ἰδιότυπον ἔχουσα τοῦτο τὸ ἰδιάζον, ὅτι, ἀποτελουμένη ἀπὸ κορυφᾶς τοῦ πνεύματος καὶ τοῦ ἠθους, οὐ μόνον εἰς τὴν θεραπείαν καὶ προαγωγὴν τῆς γνώσεως ἀποβλέπει, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τὸ καλὸν προάγει καὶ τοῦ ἀγαθοῦ τὴν πρόοδον ἐπιδιώκει. Τὸ παρ' ἡμῖν ἴδρυμα τοῦτο δὲν εἶνε ἐστενωμένον εἰς πλαίσιον στενῆς εἰδικότητος, δὲν περιορίζεται εἰς ἓνα μόνον τομέα τοῦ πνεύματος, δὲν εἶνε Ἀκαδημία μόνον τῶν Ἐπιστημῶν ἢ μόνον τῶν Καλῶν Τεχνῶν, ἀλλ' εἶνε «Ἀκαδημία», ὑφ' ἧς τὴν στέγην θεραπεύεται καὶ

τὸ ἀληθές, καὶ τὸ καλὸν καὶ τὸ ἀγαθόν, τὸ μὲν διὰ τῆς ἐπιστημονικῆς ἐρεῦνης, τὸ δὲ διὰ τῆς καλλιτεργίας τῶν γραμμάτων καὶ τῶν καλῶν τεχνῶν, τὸ δὲ διὰ τῆς τονώσεως τοῦ ἠθικοῦ φρονήματος.

Ἐντεῦθεν εὐνόητον πόσον χρήσιμος ἀποβαίνει ὁ θεσμὸς οὗτος, οὕτω μετὰ τῶν λοιπῶν κοινωφελῶν ὀργανισμῶν συμβάλλον εἰς τὴν ὑψωσιν τῆς πνευματικῆς καὶ τῆς ἠθικῆς στάθμης τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ, πόσον δὲ παρήγοροι διὰ τὴν ἑλληνικὴν κοινωνίαν εἶνε λόγοι περὶ τῆς ὑψηλῆς τῆς Ἀκαδημίας ἀποστολῆς, ὁποῖους εἶπεν ἐν οὕτως ἐπισήμῳ στιγμῇ ὁ νέος αὐτῆς πρόεδρος.

Τὸ ἔργον ὁμως τοῦτο τῆς Ἀκαδημίας κατὰ τοσοῦτο μᾶλλον εἶνε προσοχῆς ἄξιον, καθ' ὅσον τὴν ἠθικὴν ἀρετὴν, τῆς ὁποίας ἀσκεῖ τὴν ἐνίσχυσιν καὶ ἐπιδιώκει τὴν ἐπέκτασιν, νοεῖ συνδεομένην πρὸς τὴν θρησκείαν, ἀφ' ἧς καὶ μόνον δύναται ν' ἀντλήσῃ τὸ κῦρος καὶ τὴν ἐπιβολήν. Τὸ ἀγαθὸν τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς δὲν εἶνε τῆς ἐπιστήμης ἀπαύγασμα οὐδὲ τῆς τέχνης ἐπίτευγμα, ἀλλ' ἔχει τὰς ρίζας ἐν τῇ χριστιανικῇ θρησκείᾳ, ἀφ' ἧς καὶ μόνως ἀντλοῦν τοὺς χυμούς του ἀνθεῖ. Οὐ μόνον, λοιπόν, δὲν εἶνε ξένη πρὸς τὴν Ἀκαδημίαν τὴν ἑλληνικὴν ἢ θρησκεία, ἀλλ' ἵνα ἐγκύρως αἴρῃ τὰς ἠθικὰς πλημμελείας καὶ μετ' αὐθεντίας εἰσηγῆται τὴν ἠθικὴν τῆς κοινωνίας βελτίωσιν διὰ τῆς ἐπιβραβεύσεως τῆς ἀρετῆς, γεραίρει αὐτὴν ὡς τὴν μόνην πηγὴν τῶν ἠθικῶν ἀντλημάτων, δι' ὧν κατευνάζει τὴν ἠθικὴν δίψαν τῆς κοινωνίας. Οὗτος δ' εἶνε ὁ λόγος, δι' ὃν εἰς τὸ σῶμα αὐτῆς εἶνε εὐπροσδέκτως, ἀλλὰ καὶ ὀφειλετικῶς τεταγμένοι διαπρεπεῖς θεολόγοι, εἰς τεκμήριον, ὅτι Ἐπιστήμη καὶ Χριστιανισμὸς καταφιλοῦσιν ἀλλήλους ὑπὸ τὴν αὐτὴν στέγην, διότι μόνον ὁ ἀμοιβαῖος συνδυασμὸς τῆς σοφίας καὶ τῆς ἀρετῆς ἀπαρτίζουν τὸν τέλειον ἀνθρώπον, ὅστις ἀποτελεῖ τὸ ἀπώτερον τῆς Ἀκαδημίας ἰδανικόν.

Η ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ ΑΓΙΑ ΤΡΙΑΣ

Χριστιανικὴν θρησκείαν λέγοντες, ἐννοοῦμεν τὰ γεγονότα καὶ τὴν διδασκαλίαν τὰ περιεχόμενα ἐν τῇ Καινῇ Διαθήκῃ καὶ τῇ Ἱερῶν Παραδόσει καὶ συντομώτατα περιλαμβανόμενα εἰς τὸ Σύμβολον τῆς Πίστεως. Ἐπειδὴ δὲ ταῦτα εἶναι μεγίστης σπουδαιότητος καὶ θαυμαστοῦ χαρακτήρος, δεόν πρῶτον νὰ ἐξετάσωμεν ἂν ἦγε πιστευτά. Εἶνε ἄρα γε νοητὸν ὅτι διδασκαλία ὁποῖα ἢ χριστιανικὴ θὰ πρέπη νὰ ἦνε ἀληθῆς, ἀνεξαρτήτως τῶν ὑπὲρ αὐτῆς ἀποδείξεων; Θὰ ἀσχοληθῶμεν λοιπὸν κυρίως μὲ τὰς δυσκολίας ποὺ παρουσιάζει ὁ Χριστιανισμός. Τέσσαρες δὲ εἶνε αἱ μεγάλαί καὶ χαρακτηριστικαὶ διδασκαλίαι του: ἡ περὶ τῆς Τριάδος, τῆς Ἐνσαρκώσεως, τῆς Ἐξιλεώσεως καὶ τῆς Ἀναστάσεως· ταύτας θὰ ἐξετάσωμεν κατὰ σειρὰν καὶ ἔπειτα θὰ ἐπαγάγωμεν τὸ συμπέρασμα καὶ γενικὰς τινὰς παρατηρήσεις.

α) Ἡ Τριάς.

Πρῶτιστα πάντων ἡ χριστιανικὴ θρησκεία διαφέρει ἀπὸ τὰς λοιπὰς ὡς πρὸς τὴν ἰδέαν περὶ τῆς φύσεως τοῦ Θεοῦ. Κατὰ τὸν Χριστιανισμόν, ἡ θεότης ὑπάρχει κατὰ τινὰ μυστηριώδη τρόπον ὡς *Τριάς προσώπων* ἐν *ἐνότητι φύσεως*· θὰ ἐξετάσωμεν λοιπὸν πρῶτον τὴν ἔννοιαν τῆς διδασκαλίας ταύτης, δεύτερον τὸ ἀξιόπιστον αὐτῆς καί, τελευταῖον, τὴν πιθανότητά της. Δὲν ἀποτελεῖ, ὡς τινες νομίζουν, εἰδός τι διανοητικὸν αἰνίγματος, ἀλλὰ διδασκαλίαν, ἣτις, εἴτε ἀνεξααρτήτως τοῦ ἂν ἦνε ἀληθῆς ἢ ὄχι, εἶνε σαφῶς νοητῆ, ἀρκεῖ βέβαια νὰ δοθῇ ἢ προσήκουσα προσοχὴ εἰς τὰς ἐννοίας τῶν χρησιμοποιουμένων λέξεων.

1. Ἡ *ἐννοια* τῆς *Τριάδος*. Πρῶτον, πρέπει νὰ διακρίνωμεν ἐπιμελῶς τὰς ἐννοίας τῶν λέξεων *πρόσωπον* καὶ *οὐσία*· ἡ διάκρισις αὕτη ἀποτελεῖ τὴν κλειδα τοῦ ὅλου ζητήματος. Περὶ τῆς ἐννοίας τοῦ «πρόσωπου» ἐλέχθησαν ἤδη τὰ δεόντα, καίτοι ἀνάγκη νὰ ἐπαναληφθῇ ἐνταῦθα ὅτι ὁ ὅρος οὗτος, ὡς καὶ πάντες οἱ ἄλλοι, ὅταν ἐφαρμόζεται ἐπὶ τοῦ Θεοῦ, δὲν σημαίνει ἀκριβῶς ὅ,τι καὶ ὅταν ἐφαρμόζεται ἐπὶ τοῦ ἀνθρώπου. Ὅ,τι δύναται νὰ λεχθῇ εἶνε, ὅτι, ἐν τῷ συνόλω, εἶνε ἡ ἐλάχιστα ἀπρόσφορος λέξις, μολοντί ἄλλοι θὰ προετίμων τὸν ὅρον *Κέντρον συνειδήσεως* καὶ ἄλλοι τὸ ἀπλοῦν *Ἐγώ*. Ἡ δὲ ἐννοια τῆς «οὐσίας» δύναται νὰ ἀποδοθῇ καὶ διὰ τῆς λέξεως «φύσις».

Ἀλλὰ πρὸς καλλιτέραν κατανοήσιν τῆς ἐννοίας τῶν ὄρων τούτων δυνάμεθα νὰ προσφύγωμεν εἰς ἀναλογίας. Λάβωμεν π. χ. τὸ παράδειγμα τριῶν ἀνθρώπων: Ἐκαστος αὐτῶν εἶνε πρόσωπον διακεκριμένον ἀπὸ τὰ ἄλλα δύο, καὶ οἱ τρεῖς ὅμως ἔχουν κοινήν τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν. Ἡ ἀνθρωπίνη αὕτη φύσις, ἡ ὁποῖα εἴμπορεῖ νὰ ἀποκληθῇ καὶ ἀνθρωπίνη οὐσία καὶ ἀνθρωπότης, δὲν ἔχει βεβαίως ἰδίαν ὑπαρξιν διὰ τοὺς ἀνθρώπους τῶν ὁποίων ἀποτελεῖ τὴν φύσιν, ἀλλ' εἶνε ἁπλῶς ὅ,τι εἶνε κοινὸν καὶ εἰς τοὺς τρεῖς καὶ ἡ κατοχὴ τοῦ ὁποίου κάμνει ἕκαστον αὐτῶν νὰ εἶνε ἀνθρώπος. Ἐντεῦθεν, πᾶσα ἰδιότης ἀνήκουσα εἰς τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν θὰ ἀνῆκεν εἰς ἕκαστον τῶν τριῶν, ἐπομένως ἕκαστος ἀπὸ αὐτοὺς θὰ ἦτο π. χ. θνητός,

ἕκαστος θὰ ὑπέκειτο εἰς ἀνάπτυξιν κ.ο.κ. Ἐν τῇ πραγματικότητι, λοιπὸν, ἕκαστος θὰ κατεῖχε τὴν πλήρη ἀνθρωπίνην φύσιν, δὲν θὰ ἦσαν ὅμως τρεῖς ἀνθρώπινα φύσεις, ἀλλὰ μία μόνον. Οὕτω τὸ πρᾶγμα ἀποβαίνει καταληπτόν.

Ἄς ὑποθέσωμεν τώρα ὅτι ἐν πολὺ ἀνώτερον τοῦ ἀνθρώπου ὃν εἶχε τρία *Κέντρα συνειδήσεως*, ἕκαστον μὲν διακεκριμένον τῶν ἄλλων δύο, ἀλλὰ ἐνεργοῦντα ὁμοῦ ἐν πλήρει ἁρμονίᾳ. Ἡ ἰδέα εἶνε βεβαίως παράδοξος, ἀλλ' εἶνε ζήτημα ἂν πρέπη νὰ χαρακτηρισθῇ καὶ ὡς ἀκατανόητος: ἀρκετὰ διαφωτίζεται ἐκ τοῦ παραδείγματος τῶν τριῶν προσώπων τῆς αὐτῆς οὐσίας καὶ φύσεως.

Ταῦτα ἔχοντες ὑπ' ὄψιν, ἄς ἐξετάσωμεν τὴν περὶ τῆς Τριάδος διδασκαλίαν. Ἡ χριστιανικὴ πίστις εἶνε πίστις εἰς ἓνα (τὴν οὐσίαν) Θεὸν ἐν τριάδι καὶ εἰς τριάδα (προσώπων) ἐν μονάδι, χωρὶς νὰ συγχέωνται τὰ πρόσωπα ἢ νὰ διαιρηθῆ ἡ οὐσία, διότι εἶνε ἐν πρόσωπον ὁ Πατὴρ, ἄλλο ὁ Υἱός, καὶ ἄλλο τὸ Ἅγιον Πνεῦμα, ἡ θεότης ὅμως τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγ. Πνεύματος εἶνε μία καὶ ἡ αὐτή. Ὁ Θεὸς εἶνε Μονὰς ἐν Τριάδι καὶ Τριάς ἐν Μονάδι, ἐνότης οὐσίας καὶ τριαδικότης προσώπων. Ἐν τῇ διδασκαλίᾳ αὕτη δὲν ὑπάρχει διανοητικὴ δυσκολία. Δὲν ἐννοοῦμεν διὰ τούτου ὅτι δὲν ὑπάρχει δυσκολία εἰς τὸ νὰ πιστεύσωμεν ὅτι ἡ διδασκαλία αὕτη εἶνε ἀληθῆς, ἢ εἰς τὸν ἀκριβῆ καθορισμὸν τῶν χρησιμοποιουμένων ὄρων, ἀλλὰ μόνον ὅτι ἡ ἐννοια τῶν εἶνε καθ' ὁλοκληρίαν εὐνόητος.

Ἐντεῦθεν ἔπεται ὅτι, ἐφ' ὅσον ἕκαστον τῶν τριῶν προσώπων κέκτηται τὴν θεϊαν φύσιν, ὅλαι αἱ ἰδιότητες ἢ τὰ κατηγορήματα τῆς θεότητος, ἢτοι αὐτῆς τῆς θείας φύσεως, ἀνήκουν καὶ εἰς τὸ καθ' ἓν ἐξ αὐτῶν. Κατ' ἀκολουθίαν, ἕκαστον εἶνε *αἰώνιον*, *ἀδημιούργητον*, *ἄπειρον*, *παντοδύναμον* κλ., μολοντί μία μόνη φύσις ὑπάρχει αἰώνια, ἄπειρος κλ., πάντοτε λαμβανόμενον ὑπ' ὄψιν ὅτι ὅπου ἐν τῇ περὶ τοῦ Θεοῦ διδασκαλίᾳ ταύτῃ γίνεται λόγος περὶ *τριῶν*, νοοῦνται τὰ πρόσωπα τῆς Τριάδος, καὶ ὅπου περὶ *ἐνός*, νοεῖται ἡ θεία οὐσία ἢ φύσις.

Ἐν τῇ διδασκαλίᾳ ταύτῃ ἄξιον ἰδίας σημειώσεως εἶνε ἐπ' ἕτης καὶ τοῦτο, ὅτι τὰ *ὀνόματα* τῶν τριῶν τούτων θεϊῶν προσώπων νοοῦν ἐνότητά τινὰ μεταξύ των στενωτέραν ἐκείνης τὴν ὁποῖαν ἐνέχει ἁπλῶς ἡ κοινότης τῆς θείας φύσεως. Διότι τὰ ὀνόματα ταῦτα δὲν εἶνε ἀνεξάρτητα ἀπ' ἀλλήλων καθ' οἷον τρόπον τὰ ὀνόματα διαφόρων ἀνθρώπων, ἕκαστος τῶν ὁποίων δύναται νὰ ὑπάρχη κεχωρισμένως καὶ αὐτοτελῶς, ἀλλὰ εἶνε *σχετικὰ* πρὸς ἄλληλα, διότι ἕκαστον ἐξ αὐτῶν προϋποθέτει τὰ δύο ἄλλα. Οὕτω π. χ. ὁ Πατὴρ ὑπονοεῖ τὸν Υἱόν, διότι πῶς δύναται νὰ ὑπάρχη πατὴρ ἐὰν δὲν ὑπάρχη υἱός; Εἶνε δὲ φυσικὸν ὅτι εἰς αἰώνιος Πατὴρ ὑπονοεῖ καὶ αἰώνιον Υἱόν, καὶ ἡ ἰδέα δὲ περὶ τῆς προτεραιότητος τοῦ Πατρὸς εἶνε ἀναμφισβήτητος, ὡς καὶ ἐπὶ τῶν ἀνθρώπων νοεῖται. Κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον, ὁ Υἱὸς ὑπονοεῖ τὸν Πατέρα, καὶ τὸ Πνεῦμα ὑπονοεῖ ἐκεῖνον, οὗ εἶνε Πνεῦμα. Τὰ ὀνόματα ταῦτα εἶνε, βεβαίως, *λίαν ἀτελεῖ*· ἀλλ' ὅμως δεικνύουν, ὅτι τὰ τρία

Πρόσωπα τῆς θεότητος εἶνε τῆς αὐτῆς φύσεως, αὐτὸ δὲ εἶνε τὸ σπουδαῖον.

Ἐντεῦθεν συμπεραίνομεν, ὅτι ἡ περὶ τῆς Τριάδος διδασκαλία νοεῖ τὴν ὑπαρξίν τριῶν θείων Προσώπων, ὧν ἕκαστον κέκτηται τὸ πλήρωμα τῆς μιᾶς φύσεως, πάντα δ' εἶνε ἀλληλένδετα, καίτοι κατὰ τρόπον, ὁ ὁποῖος εἶνε ἄγνωστος εἰς ἡμᾶς.

Ἐκ τούτων προκύπτει, ὅτι ἡ περὶ τῆς Τριάδος χριστιανικὴ διδασκαλία οὐ μόνον δὲν εἶνε ἐντελῶς ἀκατανόητος, ἀλλὰ τοῦναντίον, ἀσχετὰ καταληπτή.

(W. T.)

ΕΥΑΓΓΕΛΙΚΑΙ ΑΛΗΘΕΙΑΙ

Λουκ. 19, 1-10.

«Ἦλθε γὰρ ὁ Υἱὸς τοῦ Ἀνθρώπου ζητῆσαι καὶ σῶσαι τὸ ἀπολωλός». Ἀλήθεια, ἡ ὁποία πρέπει νὰ εἶναι ἐγκραγαμένη ἐν ταῖς πλαξὶ τῶν καρδιῶν μεγάλαις καὶ ἀνεξιτήλοις γραμμασί. Οἰαδήποτε γνώσεις, οἰαδήποτε ιδεῶδη, οἰαδήποτε αἰσθήματα πληροῦσι τὴν συνείδησιν, τὸν νοῦν καὶ τὴν καρδίαν ἡμῶν, οἰαδήποτε σοφία καὶ ἐπιστήμη καὶ ἂν φωτίζη κατὰ τὸν φαεινότερον τρόπον τὴν διάνοιαν ἡμῶν, ὑπεράνω πάντων καὶ διὰ πάντων πρέπει νὰ σελαγίζη ὡς Ἥλιος ἄδυτος ἡ ἀλήθεια αὕτη τὴν ὁποίαν ὁ Κύριος ἔθεσεν ἐν τέλει τῆς περὶ Ζαχαρίου σωτηριώδους ἱστορίας, καὶ τὴν ὁποίαν θέτομεν ὡς ἀρχὴν τῶν σκέψεων ἡμῶν ὅτι: «ὁ Υἱὸς τοῦ Ἀνθρώπου ἦλθεν εἰς τὸν κόσμον τοῦτον, ἵνα ζητήσῃ καὶ σῶσῃ τὸ ἀπολωλός».

Ἀναγνώστὰ μου, συλλογίσθητι ὅτι δὲν ἦλθε βεβαίως εἰς τὸν κόσμον τοῦτον ὁ Θεάνθρωπος Ἰησοῦς διὰ νὰ σῶσῃ ὅλους τοὺς ἄλλους, ἐκτός ἀπὸ σέ. Ἦλθε καὶ διὰ σέ. Εἰς τὴν σφαῖραν τῆς ἀγάπης του, εἰς τὴν ἀκτίνα τῆς ἐρεῦνης του, εἰς τὰ δίκτυα τῆς σωτηρίας του ἔχει τόπον καὶ διὰ σέ. Καὶ τότε, ὅταν ἡ γενικὴ ἔκφρασις ὅτι ὁ Σωτὴρ ἡμῶν Χριστὸς «ἦλθε νὰ ζητήσῃ καὶ σῶσῃ τὸ ἀπολωλός» λάβῃ παρὰ σοὶ τὸν προσωπικὸν τύπον, ἐκεῖνον τοῦ ὁποίου δεῖγμα παρέδωκεν ἡμῖν ὁ μακάριος ἀπόστολος Παῦλος, ὅτι «Ἰησοῦς Χριστὸς ἦλθεν εἰς τὸν κόσμον ἁμαρτωλοὺς σῶσαι, ὧν πρῶτος εἰμι ἐγώ», ὦ! τότε ἀναλογίσθητι τὸν ἀνεξάντητον τῆς θείας Ἀγάπης πλοῦτον πρὸς ἡμᾶς, καὶ ἐντρύφησον εἰς τὴν ἀλήθειαν.

Ἐὰν ἡ ὁμολογία αὕτη τοῦ μακαρίου ἀποστόλου Παύλου δὲν γίνῃ προσωπικὴ ἐνσυνείδητος ἡμετέρα ὁμολογία· ἐὰν ἡ πείρα τὴν ὁποίαν ἀπεκόμισε περὶ ἑαυτοῦ ὁ ἅγιος ἐκεῖνος Ἀπόστολος δὲν γίνῃ πείρα προσωπικὴ μας· ἐὰν δὲν πεισθῶμεν ἀτομικῶς ὅτι εἴμεθα ἁμαρτωλοί, καὶ ὅτι ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς ἦλθε καὶ δι' ἡμᾶς, ὅπως καὶ διὰ πάντας, ἵνα σῶσῃ ἡμᾶς, εἶναι πλέον ἢ βέβαιον ὅτι εἶναι μακρὰν ἀπ' ἡμῶν ἡ σωτηρία. Ὁ θεῖος ἱατρός εἰς οὐδὲν θὰ ὠφελήσῃ ἡμᾶς, ἐφ' ὅσον ἡμεῖς δὲν ἠθέλομεν συναισθανθῆ τὴν νοσηρότητα καὶ ἀσθένειαν ἡμῶν διὰ νὰ προσφύγωμεν πρὸς Αὐτόν. Ὡς ἄνθρωπος σωματικῶς πάσχων, ὑπὸ τὴν ὀδύνην τῶν πόνων αὐτοῦ καταφεύγει εἰς τοὺς ἱατροὺς, καὶ μεταλλάσσει αὐτοὺς προσφεύγων ἐκαστοτε εἰς τὸν διαφημιζόμενον ὡς καλύτερον· ὡς

ὀδοιπόρος, ὠθούμενος ὑπὸ τῆς δίψης, σπεύδει ἐν μέσῳ τῆς ἐρήμου εἰς ἀναζήτησιν ὕδατος, ἵνα δροσίσῃ τὴν γλῶσσαν αὐτοῦ ὡς ναυαγός, δρώσεται σχοινοῦ προταθέντος αὐτῷ, ἵνα ἀναδυθῇ καὶ εὖρη τὴν σωτηρίαν· ὡς ἐγκλειστοὶ κατάδικοι, παράφοροι ἐκ χαρᾶς ἀκούουσι τὸ διάταγμα τῆς ἀμνηστίας καὶ χάριτος διὰ τὴν ἀνάκτησιν τῆς ἐλευθερίας τῶν· οὕτω καὶ ὁ συναισθανόμενος τὸ βῆρος τῆς ἁμαρτίας, καὶ μόνον αὐτός, σπεύδει πρὸς τὸν θεῖον Σωτῆρα, «ἀκολουθεῖ» Αὐτόν, καὶ μόνον αὐτός εἶναι εἰς θέσιν νὰ ἐκτιμήσῃ τὸ μέγεθος τοῦ θείου εὐεργετήματος, τῆς ἀπελευθερώσεως αὐτοῦ ἀπὸ τὴν τύψιν τῆς συνειδήσεως καὶ τὰ ἀποτελέσματα τῆς ἁμαρτίας.

Αὐτὸ τοῦτο συνέβη εἰς τὸν πλούσιον ἀρχιτελώνην Ζαχαῖον. Οὐχὶ ἀπλῶς καὶ ὡς ἔτυχεν ἀνεζήτει τὸν Σωτῆρα, ἐκθέτων ἑαυτὸν μέχρι καὶ εἰς βῆρος του σχολίων. Εἶναι μικρὸν ἢ ἀνάβασις αὐτοῦ ἐπὶ τὴν συκομορέαν; Ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος, πληττόμενος ὑπὸ τῆς ἐφαμάρτου ἐνοχῆς, ἐζήτει Σωτῆρα. Καὶ ὁ πανάγαθος Ἰησοῦς ἔδωκεν εἰς τὸν ἄνθρωπον ἐκεῖνον «κατὰ τὴν καρδίαν του», εἰπὼν «σήμερον σωτηρία τῷ οἴκῳ τούτῳ ἐγένετο». Ὁ Ζαχαῖος ἐσώθη· ἐσώθη μετὰ τὴν οἰκογένειαν αὐτοῦ. Ἐσώθη ὅμως τότε; Ἀφοῦ ἀνεζήτησε τὸν Σωτῆρα, καὶ ἀφοῦ, συναισθανόμενος τὴν ἁμαρτωλὴν του κατάστασιν, εἶπεν εἰς Ἰησοῦν: «Ἴδου τὰ ἡμίση τῶν ὑπαρχόντων μου, Κύριε, δίδωμι τοῖς πτωχοῖς· καὶ εἴ τινός τι ἐσυκοφάντησα, ἀποδίδωμι τετραπλοῦν». Ἄνευ λοιπὸν προσωπικῆς συναισθήσεως τῆς ἁμαρτωλότητος ἡμῶν ἡ σωτηρία, κατὰ κανόνα, εἶναι ἀνέφικτος.

K.

ΕΓΚΥΚΛΙΟΙ ΚΑΙ ΕΓΓΡΑΦΑ

ἀποκείμενα ἐν τῷ ἀρχεῖῳ
τοῦ ἀρχιερατικοῦ ἐπιτρόπου Κιμῶλου.

Πρὸ τινος ὑπὸ τὴν ἀνωτέρω ἐπιγραφὴν ἐδημοσίευσεν ἐν τῇ «Ἐκκλησίᾳ» (τῆς 25 Ἀπριλίου τοῦ 1935 ἀρ. 16-17 σ. 128 ἐξ.) ἐγκυκλίους τινὰς καὶ ἐγγραφα ἐκ τοῦ ἀρχείου τοῦ ἀρχιερατικοῦ ἐπιτρόπου Κιμῶλου αἰδ. Σπυρίδωνος Ῥάμφου, ἐγχειρισθέντα μοι ὑπὸ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ κ. Ἰωάννου Σπ. Ῥάμφου, πτυχιούχου τῆς Θεολογίας καὶ διευθυντοῦ τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ Ὁρφανοτροφείου Βουλιαγμένης. Ἦδη ἐνεχειρίσθησάν μοι ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ αἱ ἐγκυκλίαι καὶ τὰ ἐγγραφα τῶν ἐτῶν 1841-1883, τὰ ἀποκείμενα ἐν τῷ ἀρχεῖῳ τούτῳ, πρὸς μελέτην καὶ ἐκδοσιν.

Αἱ ἐγκυκλίαι καὶ τὰ ἐγγραφα ταῦτα ἔχουσι ταξινομηθῆ μετ' ἐπιμελείας καὶ προσοχῆς, ἀξίας παντός ἐπαίνου, εἰς δύο ὀγκώδεις φακέλλους, ὧν ὁ πρῶτος περιλαμβάνει τὰ τῶν ἐτῶν 1841-1862, ὁ δὲ δευτέρος τὰ τῶν ἐτῶν 1863-1883. Ἐν ἀμφοτέροις τοῖς φακέλλοις τούτοις αἱ ἐγκυκλίαι καὶ τὰ ἐγγραφα ἔχουσι καταταχθῆ κατὰ ἔτη, ἐν ἰδιαιτέρῳ διπλῷ φύλλῳ χάριτος τὰ ἐκάστου ἔτους, καὶ δὴ κατὰ χρονολογικὴν σειρὰν.

Ἐν ἀρχῇ τοῦ πρώτου τῶν φακέλλων τούτων ὑπάρχουσι τρία τετραδία, ὧν τὸ πρῶτον φέρει ἐπιγραφὴν ἐν τῷ ἐξοφύλλῳ «Πρωτόκολλον εἰσερχομένων καὶ ἐ-

ξεροχόμενων ἐγγράφων, ἀρξάμενον ἀπὸ τοῦ 1851», τὸ δὲ δεύτερον καὶ τρίτον ἀπλῶς «Πρωτόκολλον». Ἐν τῷ πρώτῳ φύλλῳ τοῦ τρίτου τετραδίου ὑπάρχει ἡ ἀκόλουθος ἐπιγραφή «Ἐπαρχία Μήλου. Δήμος Κιμῶλου. Πρωτόκολλον εἰσεροχόμενων καὶ ἐξεροχόμενων ἐγγράφων τοῦ ἀρχιερατικοῦ ἐπιτρόπου Κιμῶλου διὰ τὰ ἔτη 1869 καὶ 1870. Ἐν Κιμῶν τῇ 17 7βρίου 1869». Τὸ πρῶτον τῶν τετραδίων τούτων περιέχει ἀναγραφὴν ἐγκυκλίων καὶ ἐγγράφων, εἰσεροχόμενων καὶ ἐξεροχόμενων, ἀπὸ τοῦ 1851 μέχρι καὶ τοῦ 1855, τὸ δεύτερον πάλιν ἀπὸ τοῦ 1851 μέχρι καὶ τοῦ 1867 καὶ τὸ τρίτον ἀπὸ τοῦ 1869 μέχρι καὶ τοῦ 1888. Τὰ πρωτόκολλα ταῦτα ἔχουσι διαιρεθῆ εἰς δέκα στήλας, αἵτινες φέρουσι τὰς ἐξῆς ἐπιγραφάς· Αὔξων ἀριθμός. Τόπος ὅθεν ἐξεδόθη. Ἡμέρα καθ' ἣν ἐπαρουσιάσθη. Περίληψις εἰσεροχόμενων ἐγγράφων. Πρὸς ὃν διευθύνεται. Διεκπεραιώσεως ἡμέρα καὶ ἀριθμός Παρατηρήσεις.

Συγκρίνοντες τὰ ἐν τοῖς πρωτοκόλλοις τούτοις ἀναγραφόμενα ὡς εἰσερχόμενα καὶ ἐξερχόμενα ἔγγραφα πρὸς τὰ ἐν τοῖς φακέλλοις νῦν ὑπάρχοντα, παρατηροῦμεν ὅτι ἐλάχιστα τούτων ἔλλείπουσιν, ἐξ οὗ ἀποδεικνύεται πάλιν ἡ ἐπιμέλεια καὶ προσοχή, μεθ' ἣς φυλάσσεται τὸ ἀρχεῖον τοῦτο. Τὴν περίληψιν ἐγγράφων τινῶν, ἀναγραφομένων μὲν ἐν τοῖς πρωτοκόλλοις, μὴ περιεχομένων ὅμως ἐν τοῖς φακέλλοις, ἀντιγράφομεν ἐνταῦθα, ἐφ' ὅσον ταῦτα παρέχουσιν ἡμῖν εἰδήσεις ἐκκλησιαστικὰς συνδεόμενας πρὸς τὴν ἐκκλησίαν τῆς Κιμῶλου.

1855 Νοεμβρίου 16. «Ὁ μητροπολίτης Σύρου καὶ Τήνου πρὸς προχειρίσεως εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ οἰκονόμου τῆς ἀρχιεπισκοπῆς Σύρου καὶ Τήνου τοῦ Βασιλείου ἱερέως Σάροθ ἐπισκοπικοῦ ἐπιτρόπου Κιμῶλου».

1864 Σεπτεμβρίου 4. «Περὶ διορισμοῦ τοῦ Μάρκου Ν. Βεντούρη εἰς τὴν ἐκκλησίαν ἢ Μεταμόρφωσης».

1865 Ἰανουαρίου 22. «Περὶ τακτικοῦ διορισμοῦ ὡς ἐφημερίου εἰς Χρυσόστομον (τὴν ἐκκλησίαν δηλαδὴ τοῦ Ἰωάννου Χρυσόστομου) τοῦ ἱερέως Α. Σάροθ».

1869 Νοεμβρίου 13. «Ὁ ἀρχιεπίσκοπος Σύρου καὶ Τήνου διορίζει ἐπίτροπον ἀρχιερατικὸν κατὰ τὴν νῆσον Κιμῶλον τὸν Μιχ. Λογοθέτην χωρεπίσκοπον».

1869 Νοεμβρίου 13. «Ὁ ἀρχιεπίσκοπος Σύρου καὶ Τήνου εἰδοποιεῖ ὅτι χειροτονήθη ἱερεὺς ὁ συνδημότης Ἰω. Γ. Ράμφος».

1873 Ἰουλίου 14. «Ὁ σεβασμιώτατος ἀρχιεπίσκοπος Σύρου καὶ Τήνου πρὸς ἀναγνωρίσεως τοῦ ναοῦ τῆς Ὁδηγητίας ὡς ἐνοριακοῦ καθ' ὅλην τὴν νῆσον καὶ τῶν ἐν αὐτῇ καθηκόντων τῶν ἐφημερίων»².

1873 Σεπτεμβρίου 13. «Ὁ σεβασμιώτατος ἀρχιεπίσκοπος Σύρου, Τήνου καὶ Μήλου ἐπὶ τῆς ἐπιβαλλομένης κατηγορίας τοῦ ἱεροδιακόνου Δανιὴλ Λιβανοῦ εἰς ἱεροσύνην».

1873 Δεκεμβρίου 4. «Ὁ ἐπισκοπικὸς ἐπίτροπος ἀναφέρει πρὸς τὸν μητροπολίτην περὶ τοῦ ἐρημωθέν-

1. Ἀπὸ τοῦ 1851 ἀναγράφει τὰς αὐτὰς ἐγκυκλίους καὶ ἔγγραφα, ἅπερ καὶ τὸ πρῶτον πρωτόκολλον, μετὰ τινῶν ἐλάχιστων παραλλαγῶν καὶ προσθηκῶν.

2. Πρβ. καὶ τὴν ὑπ' ἀριθμ. 6 ἐγκύκλιον (τῆς 20 Μαρτίου 1877) τοῦ ἀρχιεπισκόπου Σύρου, Τήνου καὶ Μήλου τὴν δημοσιευομένην κατωτέρω.

τος ναοῦ τοῦ ἁγίου Σπυρίδωνος καὶ τοῦ ἀνακαινιθέντος»

1874 Μαρτίου 2. «Ὁ ἀρχιεπίσκοπος περὶ τοῦ ἰδιοκτήτου ναοῦ τοῦ ἁγίου Σπυρίδωνος, ἐὰν εἶναι εἰς καλὴν κατάστασιν καὶ ἱερουργεῖται παρὰ τοῦ Ἰωάννου Ῥάμφου».

1882 Νοεμβρίου 3. «Ὁ ἀρχιεπισκοπικὸς ἐπίτροπος Σύρου, Τήνου καὶ Μήλου λαβὼν τὴν τελεταρχίαν τοῦ διακόνου Ἰωάννου Κ. Βενιέρη χειροτονηθέντος ἐν Σύρῳ».

1883 Μαρτίου 27. «Λαβόντες τὴν ἀδειαν τοῦ Ἰωάννου Κ. Βενιέρη ὡς πρεσβυτέρου καὶ ἱεροουροῦντος».

1886 Μαρτίου 6. «Περὶ ἀδείας ἱεροπραξιῶν ἐν τῷ ἐξωκκλησίῳ ἁγ. Μηνᾶ».

Τῶν ἐγκυκλίων καὶ ἐγγράφων, τῶν περιεχομένων ἐν τοῖς ἀνωτέρω μνημονευθεῖσι φακέλλοις, πολλὰ ἔχουσιν ἐκδοθῆ ἤδη τύποις. Ἐκ τῶν ἀνεκδότων ἐκδίδω κατωτέρω τὰ ἐκκλησιαστικοῦ μόνον περιεχομένου καὶ δὴ τὰ συνδεόμενα πρὸς τὴν νῆσον Κιμῶλον ἔγγραφα. Θεωρῶ ὅμως καθῆκον τὰ τονίσω ἐνταῦθα ὅτι τινὰ τῶν ἐγγράφων τούτων, τῶν μὴ δημοσιευομένων ἐνταῦθα, πρέπει νὰ δημοσιευθῶσιν ἀλλαχοῦ, ὡς συνδεόμενα στενῶς μετὰ τῆς νήσου Κιμῶλου. Συνιστῶ ἰδίᾳ τὴν δημοσίευσιν τῶν ἀκολουθῶν ἐγγράφων:

1. Τοῦ ἀπογραφικοῦ πίνακος τοῦ δήμου Κιμῶλου τοῦ 1856. Ὁ πίναξ οὗτος φέρων ἐπιγραφήν «Πίναξ ἀπογραφικὸς τοῦ δήμου Κιμῶλου τοῦ ἔτους 1856» εἶναι διηρημένος εἰς ἐπτὰ στήλας ὑπὸ τὰς ἀκολουθούς ἐπιγραφάς: Ἐπαρχία. Δήμος. Κωμόπολις. Οἰκογένεια. Πρόσωπα συγκροτοῦντα τὴν οἰκογένειαν. Ὄνομα οἰκογενειάρχου. Παρατηρήσεις. Ἐν τέλει τοῦ πίνακος τούτου ἀναγινώσκωμεν:

Ἐν Κιμῶν τῇ 27 Σεπτεμβρίου 1856

Ὁ ἐπισκοπικὸς ἐπίτροπος

Ὁ Δῆμαρχος Κιμῶλου

ἀνεὺς ὑπογραφῶν

Ἐκ τοῦ πίνακος τούτου γίνεται δῆλον ὅτι κατὰ τὸ 1856 διέμενον ἐν Κιμῶν 254 οἰκογένειαι περιλαμβάνουσαι 1178 άτομα.

2. Τοῦ καταλόγου τῶν ἀποδημούντων δημοτῶν κατὰ τὴν ἀπογραφὴν τοῦ 1870. Ὁ κατάλογος οὗτος φέρει ἐπιγραφήν «Κατάλογος τῶν ἀποδημούντων κατὰ τὴν ἀπογραφὴν τῶν κατοίκων» καὶ χρονολογίαν «Ἐν Κιμῶν τῇ 28 Αὐγούστου 1870» καί:

3. Τῶν τριῶν καταλόγων τῶν ἐνοριτῶν, ὧν ὁ πρῶτος φέρει ἐπιγραφήν «Κατάλογος τῶν ἐνοριτῶν τῆς Κοιμήσεως», χρονολογίαν «τῇ 10 9βρίου 1875» καὶ ὑπογραφὴν «Σακ. Ἀφεντάκης», ὁ δεύτερος δὲ φέρει ἐπιγραφήν, ἕπισθεν ὅμως αὐτοῦ σημειοῦται «τοῦ Σωτήρος Χριστοῦ 1875. Σκευοφύλαξ Κυπριανός», καὶ ὁ τρίτος δὲ φέρει ἐπιγραφήν, ἀλλὰ μόνον ἐν τέλει χρονολογίαν «τῇ 30 8βρίου 1875».

Κ. Ι. ΔΥΟΒΟΥΝΙΩΤΗΣ

Βασιλεῖον τῆς Ἑλλάδος

Ὁ

Ἄρ. Πρωτ. 4

Ἐν Μήλῳ

τῇ 26 Ἀπριλίου

1882

ἐπισκοπικὸς ἐπίτροπος Μήλου

Πρὸς

τοὺς ἐπισκοπικοὺς ἐπιτρόπους Ἀδάμαντος, Κιμῶλου, Φολεγάνδρου καὶ Σικίνου.

Κοινοποιοῦμεν ὑμῖν ἐπισθηγράφως τὴν ὑπ' ἀριθ. 47

τῆς 20 Ἀπριλίου ε. ἔ. διαταγὴν τοῦ Σ. ἀρχιεπισκόπου ἡμῶν περὶ συντάξεως ὀνομαστικῶν καταλόγων τοῦ προσωπικοῦ τῶν ἐφημερίων τοῦ ὑπὸ τὴν δικαιοδοσίαν ἡμῶν Δήμου, καὶ σὰς παρεγγέλομεν, ἵνα συμμορφώθῃτε πληρέστατα μετὰ τὰ δι' αὐτῆς διατασσόμενα.

Ἐπισκοπικός ἐπίτροπος
N. Ἀφεντάκης οἰκονόμος

Βασίλειον τῆς Ἑλλάδος

Ἄρ. 17
Ἐν Ἐρμούπολει
τῆ 20 Ἀπριλίου
1882

Ἄρχιεπίσκοπος
Σύρου, Τήνου καὶ Μήλου

Πρὸς τὸν εἰδικὸν ἐπισκοπικὸν ἐπίτροπον Μήλου.

Ἐντελλόμεθα ὑμῖν, ἵνα ἅμα τῇ παραλαβῇ τοῦ παρόντος ἐγγράφου ἡμῶν συντάξῃτε ὀνομαστικὸν κατάλογον τοῦ προσωπικοῦ τῶν Ἐφημερίων τῶν ὑπὸ τὴν δικαιοδοσίαν ἡμῶν Δήμων κατὰ τὸν ἀκόλουθον τρόπον. Ἀφοῦ πρῶτον διαίρεσητε τοῦτον εἰς δέκα τέσσαρας στήλας, θέλετε ἐγγράψαι ἐν ἐκάστη στήλῃ τὴν ἐπαρχίαν, τὸν δῆμον, τὸ ὄνομα καὶ ἐπώνυμον τοῦ ἐφημερίου, τὴν πατρίδα αὐτοῦ, ἂν εἶναι ἕγγαμος ἢ ἄγαμος, τὴν ἡλικίαν, τὴν ἐποχὴν, καθ' ἣν ἐχειροτονήθη, τὸ ὄνομα τοῦ χωρίου ἢ τῆς ἐνορίας, τὸ ὄνομα τῆς ἐκκλησίας, ἀπὸ ποτε ἐφημερεύει, τὸν ἀριθμὸν τῶν οἰκογενειῶν τῆς ἐνορίας, τὰς ὥρας τῆς ἀποστάσεως τοῦ χωρίου ἀπὸ τοῦ πλησιεστέρου χωρίου, ἂν ἡ ἐκκλησία εἶναι ἰδιοκτήτης ἢ δημοτικὴ καὶ τὰς παρατηρήσεις, τὸν κατάλογον δὲ τοῦτον οὕτω συμπληρωμένον θέλετε ὑποβάλλαι ἡμῖν ὅσον τάχος πρὸς ἐνέργειαν τῶν περαιτέρω.

Ἄρχιεπίσκοπος
Σύρου καὶ Τήνου Μεθόδιος

Πρὸς

Ἄρ. 8 τὸν Σ. ἀρχιεπίσκοπον Σύρου
Τήνου καὶ Μήλου.

Συνωδᾶ τῷ ὑπ' ἀριθ. 47 ἐγκυκλίῳ διαταγῇ ἡμῶν καὶ συμφώνως τῷ πνεύματι τῆς ὑπ' ἀριθμὸν 1103/490 ἐγκυκλίου τῆς Ἱεράς Συνόδου τῆς Ἑλλάδος ὡς καὶ κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 10005/149 τῆς αὐτῆς Συνόδου περὶ συντάξεως τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ἐν αὐταῖς ἐφημερίων ὑποβάλλω ὑμῖν ἀκριβῆ πίνακα τῶν παρὰ τῇ δικαιοδοσίᾳ ἡμῶν ἐφημερίων διὰ τὰ περαιτέρω.

Κίμωνας
Ἄρχιεπίσκοπος
κατὰ τὴν νῆσον Κιμῶλον
ἐπιθεστάτος
ἐπισκοπικός ἐπίτροπος.

Ἐπονται τέσσαρες πίνακες διηρημένοι κατὰ τὰ ἀνωτέρω εἰς δέκα καὶ τέσσαρας στήλας, ἅς τινες ἔχουσι τῇ 6 Μαΐου τοῦ 1882 ἰδιοχείρως συμπληρώσει καὶ ὑπογράψαι οἱ ἐφημέριοι καὶ ἐπικυρώσει αὐθημερὸν ὁ ἐπισκοπικὸς ἐπίτροπος Κιμῶλου Οἰκονόμος Σ. Λογοθέτης.

Ἴδου αἱ εἰδήσεις, ἅς τινες παρέχουσιν ἡμῖν οἱ πίνακες οὗτοι

Ἀντώνιος Ν. Σάρδης ἐκ Κιμῶλου ἐτῶν 37 ἕγγαμος χειροτονηθεὶς τῇ 24 Φεβρουαρίου τοῦ 1863 καὶ ἐφημερεύων ἔκτοτε ἐν τῷ ναῷ τοῦ ἁγίου Χρυσόστομου ἰδιοκτήτῳ ὄντι. Ἡ ἐνορία καλουμένη ἁγίου Χρυσόστομος περιλαμβάνει 70 οἰκογενεάς, ἄτομα δὲ 370.

Οἰκονόμος Ἀφεντάκης ἐκ Κιμῶλου ἕγγαμος ἐτῶν 70 χειροτονηθεὶς τῇ 10 Ἰουνίου 1844 καὶ ἐφημερεύων ἔκτοτε ἐν τῷ ναῷ ἡ Κοίμησις ἰδιοκτήτῳ ὄντι. Ἡ ἐνορία καλουμένη Κοίμησις περιλαμβάνει 34 οἰκογενεάς, ἄτομα δὲ 155

Μιχαὴλ Λογοθέτης ἐκ Κιμῶλου ἕγγαμος ἐτῶν 55 χειροτονηθεὶς τῇ 23 Δεκεμβρίου 1851 καὶ ἐφημερεύων ἔκτοτε ἐν τῷ ναῷ ἁγίου Νικόλαος ἰδιοκτήτῳ ὄντι. Ἡ ἐνορία καλουμένη Ἄνω Πύλη περιλαμβάνει 88 οἰκογενεάς, ἄτομα δὲ 352

Ἰωάννης Γ. Ράμφος ἐκ Κιμῶλου ἕγγαμος ἐτῶν 45 χειροτονηθεὶς τῇ 6 Δεκεμβρίου τοῦ 1869 καὶ ἐφημερεύων ἀπὸ τῆς 7 Δεκεμβρίου τοῦ 1874 ἐν τῷ ναῷ ἁγίου Σπυρίδων ἰδιοκτήτῳ ὄντι. Ἡ ἐνορία καλουμένη Κάμπος περιλαμβάνει 74 οἰκογενεάς, ἄτομα δὲ 280.

Πρὸς τὸν ἀνωτέρω ὀνομαστικὸν κατάλογον τοῦ προσωπικοῦ τῶν ἐφημερίων τῆς Κιμῶλου πρέπει νὰ παραβληθῇ ὁ ὀνομαστικὸς κατάλογος αὐτῶν, ὁ σωζόμενος ἐν τοῖς ἡμετέροις ἐγγράφοις, ὁ καταρτισθεὶς ἐντολῇ τῆς Ἱεράς Συνόδου διὰ τῆς ὑπ' ἀριθμὸν Πρωτ. 1103 Διεκ. 490 τῆς 10 Ἀπριλίου 1878 ἐγκυκλίου. Ὁ κατάλογος οὗτος ἀποτελεῖται ἐκ 5 φύλλων χάρτου¹, διηρημένων εἰς δέκα τέσσαρας στήλας, ἅς τινες ἔχουσι τῇ 12 Αὐγούστου 1878 ἰδιοχείρως συμπληρώσει καὶ ὑπογράψαι οἱ ἐφημέριοι Κιμῶλου καὶ ἐπικυρώσει αὐθημερὸν ὁ ἐπισκοπικὸς ἐπίτροπος Κιμῶλου Οἰκονόμος Σ. Λογοθέτης. Αἱ δηλώσεις αὐταὶ συμφωνοῦσι πρὸς τὰς ἀνωτέρω τοῦ 1882 διαφέρουσαι μόνον, ὡς ἴτο φυσικῶν, κατὰ τὰς οἰκογενεάς καὶ τὰ ἄτομα, τὰ περιλαμβανόμενα ἐν ἐκάστῃ ἐνορίᾳ. Οὕτω ἡ ἐνορία τοῦ Ἄντ. Ν. Σάρδη περιελάμβανε τῷ 1878 οἰκογενεάς 67 ἄτομα 297. Ἡ τοῦ Σακελ. Οἰκ. Ἀφεντάκη περιελάμβανε 41 οἰκογενεάς², τοῦ Μιλ. Λογοθέτη 88 οἰκογενεάς καὶ 350 ἄτομα καὶ τοῦ Ἰωάννου Ράμφου 47 οἰκογενεάς καὶ 235 ἄτομα. Τέλος ὁ Σκευοφύλαξ Κυπριανὸς ἐκ Κιμῶλου ἐτῶν 79 ἕγγαμος χειροτονηθεὶς τῇ 17 Ἰουλίου 1821 καὶ ἐφημερεύων ἐν τῷ ναῷ τῆς Μεταμορφώσεως εἶχεν ἐν τῇ ἐνορίᾳ τοῦ 28 οἰκογενεάς.

Οἱ πίνακες οὗτοι ἀπεστάλησαν πρὸς τὴν ἐπισκοπικὴν ἐπιτροπὴν Σύρου, Τήνου καὶ Μήλου διὰ τοῦ ἀκολούθου ἐγγράφου.

Ἄρ. 4
Ἐπὶ τῆς ὑπ' ἀριθ. 822/664 ε. ε. πα. εὐαγγελίας τῆς.
Πρὸς τὴν Σ. ἐπισκοπικὴν ἐπιτροπὴν
Σύρου, Τήνου καὶ Μήλου

Κατὰ τὴν ἔναντι ε. ε. παραγγελίαν καὶ συμφώνως πρὸς τὸ πνεῦμα τῆς ὑπ' ἀριθ. 1103/490 ἐγκυκλίου τῆς Ἱεράς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἐνεργήσας ὑποβάλλω τὸν μνημονευσόμενον πίνακα διὰ τὰ περαιτέρω.

Ἐν Κιμῶλῳ τῇ 18 Αὐγούστου 1878
Ἐπιθεστάτος

Ἄρχιεπίσκοπος Κιμῶλου
Οἰκονόμος Σ. Λογοθέτης.

(Συνεχίζεται)

1. Τὰ σωζόμενα φύλλα τοῦ χάρτου εἶναι 6, ὅλλ' ἡ δὴλωσις τοῦ Σκευοφύλακος Κυπριανοῦ ἔχει γινεῖ εἰς διπλοῦν.
2. Ἐχει παραλείψει ὡς καὶ ὁ κατωτέρω Κυπριανὸς νὰ ἀναγράψωσι τὸν ἀριθμὸν τῶν ἀτόμων τῶν ἀνηκόωντων εἰς τὴν ἐνορίαν των.

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΩΝ ΣΤΗΛΗ

Βενιαμίν Α'.

Ὁδὸν πολὺ μετὰ τὴν πρὸς Κύριον ἐκδημίαν τοῦ μακαριστοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Φωτίου Β' ἢ κανονικὴ γῆφος τῆς ἱεραρχίας τῆς ἀγιωτάτης Ἐκκλησίας Κωνσταντινουπόλεως ἀπέδειξεν εἰς τὸν Οἰκουμενικὸν θρόνον ἐπάξιον τοῦ ἐκλιπόντος διάδοχον, Βενιαμίν τὸν ἀπὸ Ἑρακλείας. Ὁ νέος Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης, ἐκ τῶν ἐν τῇ ἱεραρχίᾳ τοῦ κλίματος τῆς Ἐκκλησίας Κωνσταντινουπόλεως πρεσβυτέρων καὶ διὰ τοῦτο μεσὶς τὴν ἐκκλησιαστικὴν διοικητικὴν πύρρον καὶ τοῦ γενικοῦ ἀπολαύων σεβασμοῦ, ἐκλήθη εἰς τὴν διαποίμανσιν τοῦ εὐσεβοῦς τῆς Βασιλίδος ποιμνίου καὶ εἰς τὴν ἀπὸ τῆς οἰκουμενικῆς ἐν τῇ ὅλῃ ὀρθοδοξίᾳ σκοπιᾶς ἐπαγρυπνησὶν ἐπὶ τῆς συνοχῆς καὶ τῆς προόδου τῆς καθ' ὅλου Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας. Ἡ καθ' ἡμᾶς ἀγιωτάτη Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος, εὐφροσύνως ἐνωτισαμένη τὴν εὐάγγελον εἰδήσιν τῆς πληρώσεως τοῦ πατριαρχικοῦ θρόνου τῆς πρωτοθρόνου Μητροῦς Ἐκκλησίας, ἀπὸ καρδίας εὐχεται τῇ Α. Θ. Π. τῷ νέῳ Οἰκουμενικῷ Πατριάρχῳ εἰρηνικὴν καὶ καρποφόρον τὴν πατριαρχεῖαν καὶ ἀφθονοῦσαν ἐν τῇ χάριτι τοῦ Κυρίου. Βενιαμίν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου πολλὰ τὰ εἴη.

Ἀναγκαῖα συμπεράσματα.

Ἐπὶ τὸν τίτλον «θρησκευτικὴ ἐλευθερία» τὸ λονδίνιον καθολικὸν «Tablet» γράφει, ὅτι «ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν σεβ. Φιλίππουσης ἐγένετο πρὸ τινος δεκτοῦ παρὰ τοῦ βασιλέως, ὅστις ἐβεβαίωσεν αὐτὸν ὅτι ὁ ἐν Ἑλλάδι καθολικὸς κληρὸς θὰ ἐξακολουθήσῃ ἀπολαύων πλήρους θρησκευτικῆς ἐλευθερίας». Τοῦτο ἀκριβῶς σημαίνει ὅτι αἱ διαδόσεις εἰς τὸ ἔξωτερον περὶ καταπίεσεως τῶν λατίνων ἐν Ἑλλάδι, προέρχονται ἐκ κακοβουλίας παρὰ τῶν ἐν αὐτῇ πρακτόρων τῆς προπαγάνδας. Ὁ Βασιλεὺς βεβαίως ὅτι «θὰ ἐξακολουθήσῃ ὁ καθολικὸς Κληρὸς ἀπολαύων πλήρους θρησκευτικῆς ἐλευθερίας», ἢς πάντοτε ἐν τῇ χώρᾳ ἡμῶν ἀπῆλθεν. Ὅτι δὲν εἶναι ἀνεκτὸν ἐν Ἑλλάδι, — ἅς τὸ ἐνηοῖσιν οἱ συκοφάνται — εἶναι ἡ προπαγάνδα.

Τι λέγει τὸ Ρερου.

Ὁ ὑπουργὸς τῆς Παιδείας τοῦ Ρερου ἐξέδωκε διάταγμα εἰς ἐφαρμογὴν τοῦ νόμου περὶ τῆς θρησκευτικῆς παιδεύσεως τῶν νέων ἐν τοῖς κρατικοῖς σχολείοις, τὸ ὁποῖον διαγορεύει ὅτι ἡ θρησκευτικὴ διδασκαλία δεόν νὰ ἀποτελῇ ἀντικείμενον ἐιδικῆς προσοχῆς τῶν διδασκάλων διὰ τὴν ἠθικὴν οἰκονομικὴν τῶν παιδίων, καὶ ὅτι ἡ παραμέλησις αὐτῆς διενεργεῖ τὴν διάδοσιν ἰδεῶν ἀντιβαίοντων πρὸς τὴν ἠθικὴν καὶ τὴν δημοσίαν εὐημερίαν καὶ ἄρα ἐπικινδύνων εἰς τὸ μέλλον τῶν ἔθνους. Τοῦτου ἕνεκα — τονίζεται ἐν τῷ διατάγματι — ἡ θρησκευτικὴ ἐκπαίδευσις δεόν νὰ ἴη ἐποχρωτικὴ εἰς πάντα τὰ σχολεῖα καὶ τὰ κολλεῖα τῆς δημοκρατίας, νὰ διδάσκωνται δὲ τὰ θρησκευτικὰ μαθήματα δύο τουλάχιστον ὥρας καθ' ἑβδομάδα. Ταῦτα — εἰς χώραν τῆς

νοτίου Ἀμερικῆς, τὸ Ρερου, τὸ ὁποῖον θὰ ἴη, φαίνεται, καθυστερημένη καὶ ἀπολίτιστος χώρα. ὅστε ἡ σχετικὴ ἐν Ἑλλάδι ἐπηρεασία τὰ τὴν μιμηθῆ ὡς πρὸς τὴν περὶ τῆς σημασίας τῆς θρησκευτικῆς ἐκπαιδεύσεως τῆς νεολαίας ἀντίληψιν.

Οἱ ἄλλοι καὶ ἡμεῖς.

Ἐν τῷ διὰ τὸ ἔτος 1936—37 προϋπολογισμῷ τῷ ὑποβληθέντι πρὸ τινος εἰς τὴν πολωνικὴν βουλὴν προβλέπεται εἰσφορὰ ἐκ τοῦ δημοσίου ταμείου ὑπὲρ τῶν ἀναγκῶν τῆς ἐν Πολωνίᾳ ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας ἐκ ζλοτίων 1.336.000 κατατεταμένων ὡς ἑξῆς: 1.053.600 διὰ μισθοῦς· 130.000 διὰ δαπάνης ἐκκλησιαστικῶν ἰδρυμάτων· 120.000 διὰ βοηθήματα καὶ 30.000 δι' οἰκονομικὰς ἀνάγκας. Αὐτὴν τὴν οἰκονομικὴν ἀρωγὴν παρέχει τὸ ἐν λόγῳ κράτος εἰς μίαν ἐτεροδόξον δι' αὐτὸ Ἐκκλησίαν. Τὸ ἑλληνικὸν κράτος οὐδὲ ὀβολὸν παρέχει εἰς τὴν ὁμοδόξον Ἐκκλησίαν, τῆς ὁποίας τὴν θρησκείαν ἐπὶ πλέον κηρύττει δι' αὐτοῦ τοῦ συντάγματός του ὡς ἐπικρατοῦσαν θρησκείαν του.

Ἡ ἐν Νέα Ὑόρκῃ ἐκδιδομένη καθολικὴ «Commonweal» ἐν ἄρθρῳ περὶ τῶν κατὰ τὸ προσεχές ἔτος ἐν Βερολίνῳ τελεσθησομένων δλυμπιακῶν ἀγῶνων γράφει, ὅτι «οὐδεὶς καθολικὸς θὰ μετάρχη τῶν ἀγῶνων τούτων εἴτε ὡς ἐνεργὸν μέλος εἴτε καὶ ὡς ἀπλὸς ὑποστηρικτής, ἵνα μὴ ἀποδειχθῆ συναργὸς εἰς τὴν καταστροφὴν τῆς χριστιανικῆς πίστεως». Κατὰ τὸν ἀρθρογράφον, οἱ ἀγῶνες οὗτοι δὲν εἶνε ἐκ τῶν συνήθων ἀθλητικῶν ἐπιδείξεων, ἀλλ' εἶνε προαρισμένοι νὰ διατρανώσων εἰς τὸν κόσμον κατὰ τρόπον μεγαλοπρεπῆ τί ἐπράξεν ὑπὲρ τῆς γερμανικῆς νεολαίας τὸ τρίτον Ράιχ. Τὸ ἐγχείρημα τοῦτο δὲν εἶνε ἔνδειξις μόνον ἐχθρότητος τοῦ Χιτλερισμοῦ πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν, ἀλλὰ καὶ ἐπιδοκιμασίας τῆς ριζικῆς ἀντιχριστιανικῆς διδασκαλίας τῆς νεολαίας τῶν Nazi, διότι οἱ ἀγῶνες οὗτοι ὁργανοῦνται πρὸς ἔξαρσιν τοῦ ἐθνικοσοσιαλισμοῦ ὡς τῆς θρησκείας τῆς γερμανικῆς νεολαίας. Διὰ τοῦτο τὸ ἐν λόγῳ φύλλον διακηρύττει ὡς καθήκον τῶν ἀμερικανῶν καθολικῶν νὰ ἀρνηθῶσιν οἰανδήποτε σχέσιν πρὸς τοὺς περὶ οὗ ὁ λόγος ἀγῶνας.

ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος συνήλθεν εἰς δύο τακτικὰ συνεδρία κατὰ τὴν λήξαν ἐβδομάδα, διεκπεραιώσασα διάφορα διοικητικῆς φύσεως ζητήματα.

— Ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος ἐπισκέφη ἐπανηλημμένως κατὰ τὴν ἐβδομάδα ταύτην τὸν τε Πρωθυπουργὸν καὶ τὸν Ὑπουργὸν τῆς Παιδείας.

— Ὁ νέος Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης ἀνήγγειλε πρὸς τὸν Μακαριώτατον Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν τὴν ἐκλογὴν τῶν διὰ τοῦ ἀκολουθίου τηλεγραφήματος: «Ἀπάτω Θεοῦ βουλῇ ἐλεγέντες κανονικῶς σήμερον Ἀγιώτατον Οἰκουμενικὸν θρόνον, ἀπευθύνομεν ἐξ αὐτοῦ ἀσπασμὸν ἀγάπης Ὑμετέρῳ Γερασμίᾳ Μακαριότητι. Κύριος, εὐχαῖς ἀδελφῶν Ἐκκλησιῶν, ἐνισχύσαι ἡμᾶς.

Πατριάρχης Βενιαμίν».

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος ἀπήντησεν ὡς ἑξῆς: «Ἐκκλησία Ἑλλάδος ἀπευθύνει Ὑμετέρῳ Παναγιώτη ἐγκάρδιον χαριετισμὸν, δοσμένη Κυρίου ἐνισχύσαι Αὐτῇ ἐν διακυμασθῆσει Οἰκουμενικοῦ Θρόνου, ἐπ' ἀγαθῷ καθόλου Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας. Ἀρχιεπίσκοπος Χρυσόστομος».

— Ὁ Μακ. Πρόεδρος τῆς Ἱερᾶς Συνόδου ἐπὶ τῷ θανάτῳ τοῦ Βασιλέως τῆς Ἀγγλίας Γεωργίου ἀπήλυθεν τὸ ἑξῆς τηλεγράφημα:

« Ἀρχιεπίσκοπον Καντεβουρίας, Λονδίνον.

Ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος μετὰ τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ μετέχουσα τοῦ βαρυτάτου πένθους τοῦ ἀγγλικοῦ λαοῦ καὶ τῆς ἀγγλικανικῆς ἐκκλησίας, ἐκφράζει τὰ βαθύτατα αὐτῆς συλλυπητήρια ἐπὶ τῷ θανάτῳ τοῦ ἀειμνήτου βασιλέως τῆς Ἀγγλίας καὶ αὐτοκράτορος τῶν Ἰνδιῶν Γεωργίου, ἐπιδείξαντος θερμὴν ἀγάπην ὑπὲρ τῆς Ἑλλάδος καὶ εὐχεταὶ ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς αὐτοῦ.

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν Χρυσόστομος.

— Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Χαλκίδος ἀνέφερε τῇ Ἱ. Συνόδῳ, ὅτι μετὰ νόμιμον ἐκλογὴν ἐτοποθέτησεν ὡς ἐφημέριον τῆς ἐνορίας Στενῆς τὸν αἰδ. ἱερέα Εὐάγγελον Μπαρμπούρη, τῶς ἐφημέριον Γιθῶν καὶ διώρισε προσωρινὸν σύμβουλον τῆς ἱ. μονῆς Μακρομάλλης τὸν ἱεροδιάκονον Μακάριον Τζανετήν, ἀντὶ τοῦ εἰς ἄλλην μονὴν μετεγγραφέντος ἱερομ. Νικήτα Λιβέρη.

— Ἡ Ἱερά Σύνοδος τῇ προτάσει τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Φιλίππων καὶ Νεαπόλεως ἐνέκρινε τὴν εἰς ἱερέα χειροτονίαν τοῦ Γεωργίου Σαρονικιάδου διὰ τὸν ξενόφωνον συνοικισμὸν Μποχωρίου, 2) τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Ἐδέσσης τὴν εἰς ἱερέα χειροτονίαν τοῦ Νικολάου Πίλτου διὰ τὸ ξενόφωνον χωρίον Νησίον, καὶ 3) τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Σερρών τὴν εἰς ἱερέα χειροτονίαν τοῦ Χρίστου Φωτιάδου διὰ τὸ ξενόφωνον χωρίον Νέαν Σεβάστειαν.

— Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Κίρρου ἀνεκοίνωσεν τῇ Ἱ. Συνόδῳ, ὅτι διώρισεν ἠγούμενον τῆς ἱ. μονῆς ἁγίου Διονυσίου Ὀλύμπου τὸν Ἀρχιμ. Νικηφόρον Γιαννέλην, τῶς ἠγούμενον τῆς ἱ. μονῆς «Καλιφονίου» τῆς Ἱ. μητροπόλεως Θεσσαλιώτιδος κλπ. ἀντὶ τοῦ παραιτηθέντος Ἀρχιμ. Διονυσίου Παπαδημητρίου.

— Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Σερβίων καὶ Κοζάνης ἀνέφερε τῇ Ἱ. Συνόδῳ ὅτι ἀποστέλλει μέσῳ τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς δρχ. 4.817.50 ὑπὲρ τῆς Ἀποστολικῆς Διακοινίας.

— Ἡ Ἱερά Σύνοδος μετὰ τὴν διὰ τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Καλαβρύτων κλπ. ὑποβληθεῖσαν αὐτῇ σχετικὴν ἀναφορὰν τοῦ ἠγουμενοσυμβουλίου τῆς ἱ. μονῆς ἁγ. Λαύρας ἐπέτρεψε τὴν ἐκποίησιν τριῶν ἐλαιοδένδρων τῆς μονῆς, κειμένων ἐν τῇ θέσει Παγανέικα καὶ ἐντὸς τοῦ κτήματος τῆς χήρας Δημ. Κοσμογιάννη, ἐκάστου ἀντὶ τιμῆματος 800 δραχμῶν.

— Ἐπίσης κατόπιν τῆς διὰ τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Ἀργολίδος ὑποβληθεῖσης τῇ Ἱ. Συνόδῳ σχετικῆς προῆξεως τοῦ ἠγουμενοσυμβουλίου τῆς ἱ. μονῆς Ἀγνούτσου ἐνεκρίθη ἡ ἐκποίησις τοῦ ἐν τῇ θέσει «Βασσιῶ» κτήματος τῆς μονῆς ὑπὸ τὸν ὄρον ὅπως τὸ τίμημα κατατεθῆ εἰς τὴν Τράπεζαν.

— Ὡσαύτως ἡ Ἱ. Σύνοδος κατόπιν τῆς διὰ τοῦ αὐτοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Ἀργολίδος ὑποβληθεῖσης σχετικῆς ἀναφορᾶς τοῦ ἠγουμενοσυμβουλίου τῆς Ἱ. μονῆς «Ταλαντίου» ἐπέτρεψε τὴν διὰ δημοπρασίας ἐκποίησιν τοῦ παρὰ τὴν μονὴν Ταλαντίου κτήματος τῆς μονῆς Καρακαλά.

— Γράφουσιν ἡμῖν ἐκ Πόρου ὅτι ὁ ἐκεῖ δρῶν φιλανθρωπικὸς Σύλλογος «Ἀγαθοεργὸς ἀδελφότης Κυριῶν ὁ Ἅγιος Ἀθανάσιος» κατὰ τὰς ἐορτὰς τῶν Χριστουγέννων ἀνέπτυξε σπουδαίαν κίνησιν ὑπὲρ τῶν πτωχῶν. Οὕτω, τὴν παραμονὴν τῶν Χριστουγέννων ἐν δημοτελεῖ ἐορτῇ, καθ' ἣν παρίσταντο πᾶσαι αἱ ἀρχαὶ τῆς πόλεως καὶ ὁ ἀρχηγὸς τῶν ἐν Πόρῳ ναυτικῶν ὑπηρεσιῶν πλοίαρχος κ. Χαρ. Δελαγραμμάτικας μετὰ τοῦ Διοικητοῦ, τοῦ ἀρχιεπιστολέως καὶ τῶν ἀξιωματικῶν αὐτοῦ, ἡ ἀδελφότης ἐνέδυσεν ἑκατὸν δέκα παιδάκια πτωχὰ μὲ κεινοσυγγή φορέματα καὶ κεινοσυγγή ὑποδήματα, παρέσχεν ἐνδύματα καὶ ὑποδήματα εἰς εἴκοσι πέντε γέροντας καὶ γράϊας, δαπανήσασα ἄνω τῶν 25 χιλιάδων δραχμῶν ὡς καὶ εἰς ἑκατὸν εἴς αὐτῶν χρυσὸν ἑσθῆματα καὶ ἄνα ἓνα ἄρτον. Ἐδιπλασίασεν ἀκόμη τὰ τακτικά καὶ ἑκτακτα βοηθήματα, αἵνα μηνιαίως διανέμει εἰς τοὺς πτωχοὺς καὶ ἀναπήρους, δαπανήσασα πρὸς τοῦτο δέκα ἑπτὰ χιλιάδας δραχμῶν. Χρήματα προσέφερον πρὸς τὸν ἄνω σκοπὸν τὰ τακτικά καὶ ἀρογὰ μέλη τῆς ἀδελφότητος. Ἀρχετὰ σεβαστὸν ποσὸν συνηθροίσθη ἐκ τῆς ἀγορᾶς τοῦ Πόρου ἐξ ἐράνων ἐνεργηθέντος τὴν Κυριακὴν πρὸ τῶν Χριστουγέννων. Ἦτο συγκινητικὸν τὸ θέαμα, καθ' ὃ πτωχοὶ λεμποῦνχοι,

ἀχθοφόροι, ὑποδηματοκαθαρισταί, ἔτρεχον νὰ προσφέρουν τὸν ὀβολὸν τῶν διὰ τοὺς φιλανθρωπικοὺς σκοποὺς τῆς ἀδελφότητος. Ἀρχετὰ ποσὰ προσέφερον ὁ ἀρχηγὸς τῶν ναυτικῶν ὑπηρεσιῶν μετὰ τῶν ἀξιωματικῶν καθὼς καὶ ὁ ἐν Ἀθήναις ἔμπορος Γεώργιος Σκάλος καὶ Μερτίκας Καρράμανος εἰς μνήμην τοῦ ἀειμνήτου Παναγιώτου Σκάλου. Διὰ συγκινητικοῦ λόγου ὁ ἴδρυτής καὶ Γενικὸς ἐπόπτης τῆς ἀδελφότητος ἠγαράστησεν τοὺς τιμῆσαντας τὴν ἐορτὴν τοῦ Συλλόγου καὶ ἐκείνους οἱ ὅποιοι προσφέρουσι πρὸς ἀνακούφισιν τοῦ πόνου καὶ τῶν θλίψεων τῶν πτωχῶν ἀδελφῶν μας, ἐπειπὼν ὅτι «τὸ ἔργον τοῦ χριστιανοῦ εἶναι ἡ ἔμπρακτος ἐκδήλωσις τῆς ἀγάπης, καὶ ὅταν ἐπικρατήσῃ ἡ πραγματικὴ χριστιανικὴ ἀγάπη, τότε θὰ κυριαρχήσῃ καὶ ἡ εἰρήνη ἐν τῷ κόσμῳ τὴν ὁποίαν γῆ καὶ σφραγὸς ἐν τῇ γεννήσει τοῦ Σωτῆρος μὲ τὸν ἀγγελικὸν ὕμνον ἐπηγγέλλθησαν».

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΩΝ)ΠΟΛΕΩΣ

Τῇ 18 φθίνοντος διὰ ψήφων κανονικῶν ἐξελέγη Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Ἡρακλείας Βενιαμίν, οὐτινος καὶ ἀμέσως ἐγένετο ἡ ἐνθρόνισις κατὰ τὰ ἀτεκαθῆν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ Κωνσταντινουπόλεως διατεταγμένα. Ὁ νέος Πατριάρχης, γεννηθεὶς ἐν Ἀδραμυττίῳ τῷ 1871, μετὰ τὴν ἐκ τῆς Θεολογικῆς τῆς Χάλκης ἀποφοίτησιν αὐτοῦ τῷ 1896 διηκόνησε τὴν Ἐκκλησίαν τὸ μὲν πρῶτον ὡς ἱεροκήρυξ καὶ διευθυντὴς τῶν σχολῶν Μαγνησίας, εἶτα δέ, ἐπὶ τῆς πατριαρχείας Κωνσταντινίου Ε', ἐν τοῖς Πατριαρχείοις. ἐν οἷς προήχθη καὶ εἰς Μ. Πρωτοσύγκελλον. Τῷ 1912 προήχθη εἰς Μητροπολίτην Ρόδου, μετὰ διείτιαν δέ ματετέθη εἰς τὴν ἐπαρχίαν Φιλιππουπόλεως, ἀλλὰ μὴ δυνηθεὶς νὰ μεταβῇ εἰς αὐτὴν παρέμενεν ἔκτοτε ἐν Κωνσπόλει, ἐνθα τῷ μὲν 1925 ὀνομάσθη Μητροπολίτης Νικαίας, πρὸ τριετίας δὲ Μητροπολίτης Ἡρακλείας. Ὁ νέος Οἰκουμ. Πατριάρχης ἅμα ἐνθρονισθεὶς ἐξήγγειλε τὴν ἐκλογὴν αὐτοῦ πρὸς τὴν τουρκικὴν κυβέρνησιν καὶ πρὸς τὰς ὀρθοδόξους αὐτοκεφάλους Ἐκκλησίας.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ

Ἡ Ἱ. Σύνοδος κατὰ τὰς συνεδρίας αὐτῆς τῆς 15 καὶ 16 φθίνοντος ἀνεκήρυξεν ὑποψηφίους διὰ τὸν ἀποστολικὸν καὶ πατριαρχικὸν θρόνον Ἀλεξανδρείας τοὺς ἐξῆς ἱεράρχας: τοὺς μητροπολίτας τοῦ κλίματος τοῦ ἀλεξανδρινοῦ θρόνου Λεοντοπόλεως Χριστοφόρον, Ἐρμουπόλεως Νικόλαον, Πηλουσίου Παρθένιον, Αἰθῶμης Νικόλαον, Ἰωαννουπόλεως Ἰσιδώρον, Νουβίας Ἀρσένιον, καὶ Καρθαγένης Κωνσταντίνον τοὺς Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν Χρυσόστομον καὶ Σιναίου Πορφύριον, καὶ τοὺς μητροπολίτας Τραπεζοῦντος Χρυσάνθον, Θυατείρων Γερμανὸν καὶ Μυτιληνῆς Ἰάκωβον.

— Ἡ ἐκ τῶν σεβ. Μητροπολιτῶν Λεοντοπόλεως, Ἐρμουπόλεως καὶ Καρθαγένης ἐπιτροπὴ ἐπισκεφθεῖσα τὸν αἰγύπτιον πρωθυπουργὸν διὰ τὸ ζήτημα τῆς πατριαρχικῆς ἐκλογῆς ἐβεβαιώθη παρ' αὐτοῦ ὅτι ἡ αἰγυπτιακὴ κυβέρνησις ἐμμένει εἰς τὸν γνωστὸν ὄρον τοῦ πρὸς τὴν τοποτηρητείαν ἐγγράφου τοῦ θπουργοῦ τῶν Ἐσωτερικῶν, ἐκτὸς ἐὰν ἐπέλθῃ συμφωνία μετὰ τῶν ὀρθοδόξων σύρων πρὸ τῆς ἐκλογῆς Πατριάρχου. Τοῦτου ἕνεκα ἡ ἐπιτροπὴ προήλθεν εἰς συνεννοήσεις μετὰ τῶν σύρων, ἐπειδὴ δ' αὐταὶ δὲν ἔληξαν κατὰ τὴν προθεσίμιαν τῆς ὑπὸ τῆς Ἱ. Συνόδου ἀνακηρύξεως τῶν διὰ τὸν πατριαρχικὸν θρόνον ὑποψηφίων, ἡ ἐπιτροπὴ ἀπεφάσισε νὰ συνεχίσῃ ἐπὶ εἰκοσαήμερον τὰς διαπραγματεύσεις, οὕτω δ' ἐπῆλθεν ἰσοχρόνιος ὑπὸ τῆς Ἱ. Συνόδου ἀναβολὴ τῆς ἐκλογῆς. Κατὰ τὸν ἑλληνικὸν ἀλεξανδρινὸν τύπον, ἡ ἀπόφασις αὕτη τῆς Ἱ. Συνόδου δυσηρέστησε τοὺς περὶ τῆς κοινότητος Ἀλεξανδρείας, οἵτινες, θεωροῦντες τὴν τοιαύτην ἀναβολὴν ὡς παράβασιν τοῦ Κανονισμοῦ περὶ ἐκλογῆς Πατριάρχου, προσέβησαν εἰς διαβήματα πρὸς τὴν Ἱ. Σύνοδον ὅπως ἀναθεωρηθῇ ἡ ἀπόφασις τῆς.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΡΩΣΙΑΣ

Τῇ 1 Ἰανουαρίου ἐν τῷ ρωσικῷ ἐν Παρισίοις ναφ τῆς Rue Daru μετὰ τὴν ὑπὸ τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Εὐλόγιου τελεσθεῖσαν ἱερὰν λειτουργίαν ἐτελέσθη πρώτην ταύτην φροδὴν ἀγγλικανικὴ ἱεραουργία ὑπὸ τοῦ ἀγγλοῦ

Ἐπισκόπου Γερε ἐπὶ παρουσία τοῦ ῥώσου μητροπολίτου, ἄλλων ὀρθοδόξων ἐπισκόπων καὶ ἱερέων καὶ πυκνοῦ πλήθους. Ὁ ἐκ Παρισίων περὶ τοῦ γεγονότος τούτου ἐπιστέλλων πρὸς τοὺς «Ἐκκλησ. Καιροῦς» τοῦ Λονδίνου σημειοῖ, ὅτι πρὸ δέκα ἐτῶν τοιοῦτο γεγονός θὰ ἦτο ἀσύλληπτον, σήμερον ὁμως ἐγένετο ἀποδεδειγμένον αὐθορμήτως καὶ ἔτυχε τῆς κοινῆς ἐπιδοκμασίας.

— Κατ' εἰδήσεις ἐκ Ρωσίας, ἐπιθεώρησις τοῦ ἐν τῇ πόλει Ταμπόβ σχολείου τελευταίως διεξαχθεῖσα ἀπεκάλυψεν ὅτι τὰ 45 οἱ οὗ τῶν μαθητῶν — ἡλικίας 10 - 15 ἐτῶν — ἔφερον κατασάρκινον ἐπιστήθιον σταυρόν. Τούτου ἔνεκα ἀπελύθη ὁ διευθυντής καὶ οἱ διδάσκαλοι τοῦ σχολείου, ἀνθ' ὧν διωρίσθησαν ἅλα «ἐμπιστά» πρόσωπα.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΡΟΥΜΑΝΙΑΣ

Ἡ Ἱ. Σύνοδος ἐξέλεξε τὸν Ἐπίσκοπον Χοτήνης καὶ Μπελέτσικης κ. Βησσαρίωνα εἰς πλήρωσιν τῆς διὰ τοῦ θανάτου τοῦ μητροπολίτου Νεκταρίου χηρευσάσης ἐπαρχίας Βουκοβίνης.

— Ἐπιεικέως τῆς ψηφίσεως νόμου μὴ ἀναγνωρίζοντος τὴν παράνομον γαμικὴν συμβίωσιν, τῇ 1 παρελθόντος Δεκεμβρίου ἐν Κωνσταντῆ ἔσπευσαν νὰ τελέσωσι τὸν νόμιμον ἐκκλησιαστικὸν γάμον 80 ζεύγη. Εἰς τὴν ψήφισιν τοῦ νόμου τούτου προέβη ἡ ρουμανικὴ βουλή ἔνεκα τῆς εὐρείας ἐν Ρουμανίᾳ διαδόσεως τῆς παράνομου συμβιώσεως.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΠΟΛΩΝΙΑΣ

Τὸ «Κυριακὸν Ἀνάγνωσμα» τῆς Βαρσοβίας ἀναγράφει ὅτι ὁ καθηγητὴς τῆς ὀρθοδόξου Θεολογ. Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Βαρσοβίας ἀρχιμ. Γρηγόριος Περαδζὲ ἐπισκεψθεὶς πρὸς σκοποὺς ἐπιστημονικοῦς κατὰ τὸ παρελθὸν θέρος μονὰς τινὰς τῆς Ἑλλάδος εὗρεν ἐν τινι αὐτῶν χειρόγραφον ἑλληνικόν, ἐν ᾧ περιγράφονται αἱ βάσανοι τῶν μαρτύρων τῆς πόλεως Βίλνο Ἀντωνίου, Ἰωάννου καὶ Εὐσταθίου. Τὸ χειρόγραφον τοῦτο ὁ ἐν λόγῳ καθηγητὴς θὰ ἐκδώσῃ ἐν τῷ θεολογικῷ περιοδικῷ τῆς Βαρσοβίας «Ἑλπίς».

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΒΟΥΛΓΑΡΙΑΣ

Ὁ μητροπολίτης Σόφιας Στέφανος εἰς δηλώσεις πρὸς τὴν ἔφημερίδα «Δνέβνικ», ἐξ ἀφορμῆς τοῦ θανάτου τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Φωτίου, εἶπε σὺν ἄλλοις καὶ ὅτι ἐπὶ τοῦ παρόντος ἡ βουλγαρικὴ Ἐκκλησία δὲν ἔχει ἄλλ' εὐθείας σχέσεις μετὰ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, εὐρίσκειται ὁμως εἰς ἐπικοινωνίαν μεθ' ὅλων τῶν ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, ἐξαιρέσει τῆς Ἑλληνικῆς, τῆς Κυπριακῆς καὶ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Κωνσταντινουπόλεως· ἐρωτηθεὶς δὲ περὶ τῶν μονῶν τοῦ Ἄθω ἐδήλωσεν, ὅτι οἱ Ἑλληνας δὲν ἐπιτρέπουσι νὰ ὑπεισέρχεται εἰς τὰς μονὰς ταύτας τὸ βουλγαρικὸν στοιχεῖον, διὸ καὶ ἡ βουλγαρικὴ Ἐκκλησία προσέβη καὶ πάλιν εἰς τὰ σχετικὰ διαβήματα, ὅπως γίνονται ἐκ νέου δεκτοὶ βούλγαροι μοναχοὶ εἰς τὰς μονὰς τοῦ Ἁγίου Ὁρους. Τὸ ζήτημα μάλιστα — προσέθεσε — ὑπεβλήθη καὶ εἰς τὴν Κ.Τ.Ε.

ΚΟΠΤΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

Κατ' εἰδήσεις ἐξ Αἰγύπτου, ὁ Πατριάρχης τῶν Κοπτικῶν Μακαρ. Ἰωάννης διεβίβασεν ἐκ Καΐρου πρὸς τὸν αὐτοκράτορα τῆς Ἀβυσσηνίας τὴν βαθείαν του θλίψιν διὰ τὰς «ἀντιχριστιανικὰς πράξεις τῆς καταστροφῆς ἐκκλησιῶν ὑπὸ τῶν ἰταλῶν» διὰ τὰς ὁποίας καὶ ἔσπευσε νὰ διαμαρτυρηθῆ πρὸς τὴν Κ.Τ.Ε., τοὺς ἀρχηγοὺς τῶν χριστιανικῶν ἐκκλησιῶν καὶ εἰς τὸν εὐρωπαϊκὸν καὶ τὸν ἀραβικὸν τύπον. «Ὅλη μας ἡ συμπάθεια — ἐπιλέγει — εἶνε μετὰ τὸ μέρος τοῦ αἰθιοπικοῦ κλήρου».

ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΣΠΑΡΤΗΣ

[2]

Ἄρθ. Πρωτ. 2043 π. ἔτ. Ἐν Σπάρτῃ 7 Ἰανουαρίου 1936
Πρὸς τὸν τέως Ἱερομόναχον Παντελ. Τουτούλην

Τὸ Πρωτοβάθμιον Συνοδικὸν Δικαστήριον κρίναν ἐπὶ τῆς ἀπὸ 16 Αὐγούστου π. ἔτ. ἀνακοπῆς τοῦ ποτὲ Ἱερομόναχου Παντελ. Τουτούλη ἀδελφοῦ τῆς κατὰ τὴν Ἱεράν μητρόπολιν Σπάρτης ἱεράς μονῆς Ἀρίων 40 κατὰ τῆς ὑπ'

ἀριθ. 83 π. ἔτ. ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοβαθμίου Συνοδικοῦ Δικαστηρίου, δι' ἧς κατεδικάσθη ὁστος εἰς καθάίρεσιν ἀπὸ τοῦ βαθμοῦ τῆς ἱερωσύνης καὶ ἀφαίρεσιν τοῦ μοναχικοῦ σχήματος, συνφά τῶις ἀρθροῖς 131 καὶ 126 τοῦ νόμου 5383 «περὶ Ἐκκλησιαστικῶν Δικαστηρίων κ.λ.π.» ἀπορρίπτει τὴν ἀνακοπὴν καὶ καταδικάζει τὸν ἀνακόπτοντα Παντελ. Τουτούλην εἰς τὰ ἔξοδα τῆς ἐπ' ἀνακοπῆς διαδικασίας.

Ἡ παρούσα δημοσιευθῆτω δις διὰ τοῦ Περιοδικοῦ «Ἐκκλησία» καὶ τῆς Ἐφημερίδος «Φωνὴ τῆς Ἐκκλησίας».

Ὁ Τοποτηρητὴς

† Ἀρχιμ. Μελέτιος Γαλανόπουλος

ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΣΠΑΡΤΗΣ

[2]

Ἄρθ. Πρωτ. 2063 π. ἔτ. Ἐν Σπάρτῃ 7 Ἰανουαρίου 1936
Πρὸς τὸν τέως Ἱερομόναχον Παντελ. Τουτούλην

Τὸ Δευτεροβάθμιον Συνοδικὸν Δικαστήριον κρίναν ἐπὶ τῆς ἀπὸ 18|10|1935 ὑποβληθείσης ἐφέσεως τοῦ ποτὲ Ἱερομόναχου Παντελ. Τουτούλη καὶ ἀδελφοῦ τῆς ἱεράς Μονῆς Ἀρίων 40 τῆς ἱεράς Μητροπόλεως Σπάρτης κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 83 καὶ ἀπὸ 23 Νοεμβρίου 1934 κατ' αὐτοῦ ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοβαθμίου Συνοδικοῦ Δικαστηρίου, συνφά τῶις ἀρθροῖς 139 τοῦ νόμου 5383 ἀπορρίπτει ταύτην καὶ καταδικάζει τοῦτον εἰς τὰ ἔξοδα τῆς κατ' ἐφεσιν διαδικασίας.

Ἡ παρούσα δημοσιευθῆτω δις διὰ τοῦ περιοδικοῦ «Ἐκκλησία» καὶ τῆς Ἐφημερίδος «Φωνὴ τῆς Ἐκκλησίας».

Ὁ Τοποτηρητὴς

† Ἀρχιμ. Μελέτιος Γαλανόπουλος

— Π Α Ρ Α Ρ Τ Η Μ Α —

ΠΡΟΚΗΡΥΞΕΙΣ ΕΚΛΟΓΗΣ ΙΕΡΕΩΝ

Ἱ. Μητρόπολις Φθιώτιδος

Χηρευουσῶν τῶν θέσεων τακτικῶς ἐφημερίων τῶν ἐνοριῶν 1) Δύο Βυζωνῶν 2) Δρακοσπηλιάς 3) Πολυδενδρίου 4) Παλαιοκερασιᾶς καὶ 5) Λυχνοῦ, προσκαλοῦμεν τοὺς βουλομένους νὰ καταλάβωσι τὰς θέσεις ταύτας καὶ ἔχοντας τὰ ὑπὸ τοῦ ἀρθρου 82 τοῦ νόμου 5139 περὶ ἐνοριακῶν ναῶν καὶ ἐφημερίων ὀριζόμενα προσόντα, ὅπως ἐντὸς 15θήμερον ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρουσίας ὑποβάλλωσι εἰς τὰ Γραφεῖα τῆς ἱεράς Μητροπόλεως τὰ ὑπὸ τοῦ ἀρθρου 83 τοῦ ἀνω νόμου προβλεπόμενα πιστοποιητικά. Ἐν Ἀμαρίᾳ τῇ 18 Ἰανουαρίου 1936. † Ὁ Φθιώτιδος Ἀμβρόσιος.

Ἱ. Μητρόπολις Κρήτης

Ἐχοντες ὑπ' ὄψιν τὸ ἀρθρον 81 τοῦ κωδικοποιηθέντος νόμου 5139 «περὶ ἐνοριακῶν ναῶν καὶ ἐφημερίων κ.λ.π.» προσκαλοῦμεν τοὺς κεκτημένους τὰ ὑπὸ τοῦ ἀρθρου 82 παρ. 3 τοῦ ἰδίου νόμου ἀπαιτούμενα προσόντα καὶ βουλομένους νὰ καταλάβωσι τὴν κενὴν ὀργανικὴν θέσιν τακτικῶς ἐφημερίου τῆς ἐνορίας Χώρας Σφακιῶν ὅπως ἐντὸς τριάνοντα ἡμερῶν ἀπὸ σήμερον ὑποβάλλωσι τὰ σχετικὰ πιστοποιητικά εἰς τὰ Γραφεῖα τῆς ἱεράς Μητροπόλεως Κρήτης, προκειμένου νὰ γίνῃ ἀνακήρυξις ὑποψηφίων πρὸς πλήρωσιν δι' ἐκλογῆς τῆς ἀνωτέρω χηρευσάσης θέσεως. Ἐν Ἡρακλείῳ τῇ 13 Ἰανουαρίου 1936. † Ὁ Κρήτης Τιμόθεος.

Ἐχοντες ὑπ' ὄψιν τὸ ἀρθρον 81 τοῦ κωδικοποιηθέντος νόμου 5139 «περὶ ἐνοριακῶν ναῶν καὶ ἐφημερίων κ.λ.π.» προσκαλοῦμεν τοὺς κεκτημένους τὰ ὑπὸ τοῦ ἀρθρου 82 παρ. 3 τοῦ ἰδίου νόμου ἀπαιτούμενα προσόντα καὶ βουλομένους νὰ καταλάβωσι τὰς κενὰς ὀργανικὰς θέσεις τακτικῶς ἐφημερίου τῶν ἐνοριῶν Σαμπᾶ καὶ Ἀφρατί Πεδιάδος ὅπως ἐντὸς τεσσαράκοντα ἡμερῶν ἀπὸ σήμερον ὑποβάλλωσι τὰ σχετικὰ πιστοποιητικά εἰς τὰ Γραφεῖα τῆς ἱεράς Μητροπόλεως Κρήτης, προκειμένου νὰ γίνῃ ἀνακήρυξις ὑποψηφίων πρὸς πλήρωσιν δι' ἐκλογῆς τῶν ἀνωτέρω χηρευουσῶν θέσεων. Ἐν Ἡρακλείῳ τῇ 11 Ἰανουαρίου 1936. † Ὁ Κρήτης Τιμόθεος.

Τύποις «Φοίνικας» Λεωντάτου 4, Ἀθήναι.—Τηλ. 28-873